

paa disse Steder, men at udvide det Kjøbenhavnske Polities Myndighed dertil, kan ikke gaae an; der maatte da i alt Fald være skrevet en ganske anden Lov end den, der nu foreligger, og der maatte grædes ind i en Mangfoldighed af Forhold, som man nu ikke har tænkt paa. I Særbeleshed kan jeg ikke forstaae, at den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), som vil gjøre Politiet til en reent kommunal Institution, har kunnet hittede noget Saadant; det gaaer ikke an at give Politiet, saaledes som det bliver ordnet gjennem denne Lov, Myndighed i andre Kommuner, navnlig forbi der er saa stor Forskjel mellem Forholdene her og derude; der maa være forskjellige Bestemmelser for hvert enkelt af disse Steder, saaledes f. Ex. med Hensyn til, hvad der angaaer Orden, Reenlighed o. s. v. Alt dette maa være heelt forskjelligt for Land og Kjøbstad; jo Mere man henlægger under Politiet, desto mindre kan jeg forstaae, at man vil udstrække dets territoriale Grændse udover, hvad her er foreslaaet. — Der er kun endnu et Par Bemærkninger, jeg vil gjøre; den ene angaaer, hvad der er fremsført af den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, som gjorde den Indvenning mod Loven, at den ikke bibeholdt Vægterne, men satte et andet System istedetfor. Dersom vi nu vilde vende tilbage fra, hvad der staaer i Loven, til Vægterne, troer jeg slet ikke, vi fik nogen Lov. Jeg troer ikke, det kan nytte at holde paa denne gamle Institution, ihvorvel det gjerne kan være, at en heel Deel taler for den, men sikkert er det i alt Fald, at den offentlige Mening fordrer en anden Ordning, og at ville forene Vægterkorpsen med den nye Tingenes Orden vilde være et forgjæves Forsøg og bevirke, at det Hele reent gik overstyr.

Naar man henviser til den Usikkerhed, der hersker andre Steder, hvor man har et saadant Politisystem som det her foreslaaede, da vilde den herse lige saa godt under et Vægterkorps som under Patronillesystemet; den hører til de Under, som fremstaae fra Tid til anden, navnlig i meget store Byer. Man maa fremdeles erindre, at det Sted, hvorfra man har hentet Exemplerne, er en By, der er 20 Gange saa stor som Kjøbenhavn, og hvor derfor Forbær-

velsen ikke blot er 20 Gange mere omfangsrig, men ogsaa langt mere intensiv, da der er en større Mængde Mennesker samlet. Man maa tage begge disse Hensyn i Betragtning, og ved at oversføre Forholdene paa Kjøbenhavn vil man see, hvad der under lige Forhold vilde skee her. Naar man vil sammenligne Forholdene her med Forholdene i en By, der har tre Millioner Mennesker, maa man først dividere med Forholdstallet og dernæst tage Hensyn til, hvor stor en Deel af Dndet der svinder bort netop paa Grund af, at Byen er mindre, og man vil da see, at Dndet ikke er saameget større derovre. Selv om London havde Vægtere, vilde Dndet dog trives, thi det er en sørgelig morassk Epidemi, der griber om sig der. Jeg skal ogsaa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den engelske Regjering og de engelske Filantroper for en stor Deel kunne slyde Skylden paa sig selv og ikke paa Politiet; thi naar de ikke brugte den Fremgangsmaade at løslade Forbrydere, før deres Straffetid er ude, vilde Meget af dette ikke være skeet. Lad os erindre, at disse Gjerninger blive begaaede af Folk, der ere behandlede paa denne Maade af Filantroperne og de nye Love. — Der er Noget, der strax paatrænger sig Enhver, der læser denne Lov igjennem, at der saa mange Gange er fordret, at naar Politiet gjør dette eller hiint, skal det have skjellig Grund dertil; dette er Tilfældet, hvor man ikke har kunnet fastsætte bestemte Regler, navnlig hyppig i §§ 9 og 10 og ogsaa paa andre Steder, saa at man i første Dieblis bliver noget ængstelig derved, thi hvem skal bedømme, om der er skjellig Grund eller ei. Jeg troer dog imidlertid, at det ikke er muligt Andet, end at der maa være en saadant diskretionær Myndighed hos Politiet; det vilde lammes, dersom man vilde fordrø saa strenge Bestemmelser, at Intet var overladt til deres Diskretion, naar det ikke var dem tilladt i visse Tilfælde, om jeg saa maa sige, at tage fejl, men man derimod straffede dem, naar de efter almindelig Opfattelse maatte siges at have havt skjellig Grund, uagtet de i det enkelte Tilfælde ikke havde havt den rette Grund. Jeg troer, at Bestemmelserne i §§ 14 og 15 ere tilstrækkelige til at bevirke, at de holde sig indenfor de rette Grændser. Det var dette,